

at indbringe, fra forskellige Komiteer for Invalidestoffer i Fjor i Kjøbenhavn, Aarhus og Odense. Heri tages der indtrængende Ord for at give Invaliderne en Understøttelse. Det oplyses der, at efter disse Fester fremkom der 800 Ansøgninger til Komiteerne, der „tale højt og tydeligt om uforstyldt Trang og fortrykte Naar; Lægeattester, Erklæringer fra Præster, Herredskontorer og lokale civile Myndigheder give utvetydige Vidnesbyrd om disse brave Fædrelandsforvareres Mangel paa Evne til at skaffe sig det daglige Udkomme nu, da Marens Tryk og Følgerne af Kampen føles langt haardere end i de yngre Dage“. Seg vil i Anledning af det fremsatte Forslag tillade mig at opfordre den højtærede Finansminister til at overveje, hvad der kan gøres for at komme disse trængende Krigsinvalider til Hjælp. Han vil vel altsaa fra de nævnte Komiteer kunne faa saadanne Oplysninger, som kunde gøre det muligt at komme til det bedste. Skøn over de Summer, hvorom det drejer sig, for at bringe en virkelig og virksom Hjælp. Seg tillader mig at stille denne Opfordring til den højtærede Finansminister, og jeg tror, at hvis vi kunne naa dertil, ville vi i Virkeligheden have gjort en god Gerning.

Bluhme: Det foreliggende Lovforslag kan jeg kun udtale min Sympati for, og det glæder mig, at det er fremkommet fra den Side, hvorfra det er kommet; thi som ærede Medlemmer mulig ville erindre, har jeg et Par Aar i Træk, 1893 og 94, indbragt Lovforslag her i Tinget, som gik i samme Retning, men jeg var ikke i de Aar saa heldig at fange saa megen Interesse hos det den Gang raadende Flertal i Tinget, at der kunde komme noget ud af Sagen. Efter en meget kort Behandling her i Tinget blev Lovforslaget begge Aar henvist til et Udvalg, og deraf blev der intet hørt senere. Naar nu den Side af Tinget, som den Gang havde Flertal, indbringer et Lovforslag som dette her, kan jeg kun med Glæde hilse det, og jeg kan kun sige, at det er mit Haab, at det i Udvalget maa faa en saadan Endring, at det kan vinde alles Bifald. Det synes rigtignok — at dømme efter de Udtalelser, som faldt for lidt siden fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) — at der ingen stor Udsigt er til at faa nogen stærk Sympati fra hans Side; men imidlertid var det dog vel muligt, at der kunde komme et Resultat til Fordel for de Folk, der i en høj Alder se tilbage paa en Fortid, der for en stor Del er tilbragt i Fædrelandets Tjeneste, og det paa en Tid, da de maasse ere blevne afbrudte i deres Gerning, saaledes at

de nu i en ældre Alder staa uden fornødent Underhold. Seg vil her føje en Ting til, og det er, at jeg havde givet mit Forslag den Form, at den Understøttelse, som var nødvendig, skulde gives til enhver, som har Krigsmedaljen, altsaa en Understøttelse, omfattende netop de samme som Forslaget her. Seg skal ikke gentage de forskellige Grunde, jeg den Gang ansøgte, og som jeg mener tale baade for mit og det nærværende Forslag. Mit Forslag mødte stor Modstand netop fra Højres Side, og man ansøgte omtrent det samme Argument derimod som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds, nemlig at der var en Del Mennesker, om hvilke man ikke vidste, om de havde gjort nogen virkelig Tjeneste. Dette Argument forekommer mig dog ikke at have nogen Bægt, naar der er Tale om at gennemføre et saadant Forslag. Alle ere jo enige om, at det skal indeholde Støtte for de aldrende Folk, som have gjort sig fortjente af deres Fædreland i deres Ungdom, og som den Gang baade af Regering og Befolkning fik Løfte om, at Fædrelandet til Gengæld for de Ofre, de bragte for dette, ikke vilde glemme dem eller lade dem lide Nød paa deres gamle Dage. Kunne vi nu, et Flertal her i Salen, blive enige derom, haaber jeg ogsaa, at Regeringen vil hjælpe os at føre det igennem, og haaber saa ogsaa, at Sagen i det andet Ting vil finde akkurat den samme Sympati, som gør sig gældende herude for dette Forslag. Om det just har faaet den heldigste Affattelse, er et andet Spørgsmaal, som jeg dog ikke skal inlæde mig paa. Seg foretrækker ubetinget den Form, som Lovforslaget havde, da jeg indbragte det for to Aar siden; men Formen kunne vi jo nok blive enige om, naar vi blot kunne blive enige om Tanken. Og naar det siges, at man ikke kan give alle disse gamle Folk den Statsunderstøttelse, som de trænge til, fordi der kunde være Folk imellem dem, som ikke have gjort virkelig Krigstjeneste, forekommer dette mig at være et for smaat staaret Argument at føre i Flden; thi man maa jo hellere give nogen, hvem det ikke kunde tilkomme, en Understøttelse, end at den Mængde Mennesker, der gaa omkring og fattigt ere paa Handen

Rettelser.

- Sp. 1305, Lin. 23. f. o.: „sætte dem med Familie“.
 læs: „sætte ham med Familie“.
 — 1313, Lin. 16 f. n.: „hvor det for at sige det rent ud“, læs: „hvor der for at sige det rent ud“.